

JELENÜNK

Csihák György:

A Nagy Csalás – a világ pénzügyével¹

*Napjaink legnagyobb szabású gazdasági csalása a világban a pénzügyi- és a valutarendszerrel való üzelmek útján történik. A tanulmányban bemutatjuk az utat a valóságos pénztől a névleges pénzig: miként lesz az állami pénzből magánpénz. A következő lépés, amikor a látszatpénzből anyagi eszközök lesznek, ezek az anyagi eszközök, **anyagi javak egyeduralomhoz juttatják tulajdonosait**. Ez a helyzet pénzreformot követel, s így lesz a **világpénz**. A világpénz pedig megnyitja az utat **a világméretű pénzügyi csaláshoz**. A tapasztalat azt is megmutatta, hogy a legtöbb kormány saját pénzét is megcsapolja, ha teheti, ha a központi bankjára és annak pénzmennyiségi politikájára hatni tud. Arra kell tehát törekedni, hogy a pénzt mind a hivatal, mind a pénzarisztokrácia befolyásától függetlenné lehessen tenni, hogy azok csalárd játéka kizárható legyen.*

Napjaink legnagyobb szabású gazdasági csalása a világban a pénzügyi- és a valutarendszerrel való üzelmek útján történik.

A pénzügyekkel való visszaélés elsődlegesen azzal vált általánossá, hogy világméretű lett, miáltal a nemzeti kormányok révén már nem ellenőrizhető, nem akadályozható, mert idejétmúlt nemzeti törvények következtében tulajdonképpen törvényesen történik.

Az viszont biztos, hogy mint minden csalás, úgy tartósan, hosszú távon ez sem válhat az áldozatok tartós kárára és a tettesek gazdagítására, mivel egyetlen szabad pénzügyi rendszerrel sem lehet tartósan visszaélni.

I. A valóságos pénztől a névleges pénzig

Az elmélet szerint, *a pénz legális csereeszköz*, ami *értékmegőrzésre is szolgál*, ezért kibocsátása régebben az állam kizárólagos joga volt. A *pénzként szereplő arany-, ezüst- és rézpénzt* az állam verette. Az állam szavatolta a fém tisztaságát és az érme súlyát, miáltal kül- és belföldön mindenki ismerte bármely érme értékét. Így *a fém pénzérme nemcsak csereeszköz, hanem tartós érték hor-*

¹ A dolgozatban szereplő minden adat nyilvános.

dozója is volt.

Az államnak aranya és ezüstje kellett legyen a pénzkadáshoz. Ezért volt fontos, hogy a bányák is az állam kezében legyenek, hogy ily módon az érmék kiadhatók legyenek. A polgárok viszont tudták, hogy az állam csak annyi pénzt adhat ki, mint amennyi nemesfém van. Tehát *a nemesfémkészlet volt az alapja a természetes nemesfém pénzrendszernek.* Ötvözéskor a nemesfém arányának csökkentésével uralkodók egyre-másra megpróbálták több pénzhez jutni, mint amennyi nemesfémük volt. Az eredmény az lett, hogy kereskedők, polgárok a rossz pénzt továbbadták, a jókat megtartották, mígnem mindenki rájött a dologra és a rossz pénzt újra be kellett olvasztani. *Természetes nemesfém pénzrendszerek voltak egészen az első világháborúig.*

A természetes nemesfém pénzrendszernek az a hátránya, hogy az arany nem szaporítható a gazdaság növekedése mértékében, így a pénzhiány a gazdaság erőteljes növekedését fékezi. Ennek következtében sok állam áttért az indirekt, *a közvetett aranypénzre:* rendelkezvén egy bizonyos arany mennyiséggel, erre alapozva kiadtak *állami bankjegyet*, amit könnyebb szállítani, amivel egyszerűbb fizetni és nagyobb értéket lehet őrizni. Értéke azon alapult, hogy ez a bankjegy *a központi banknál bármikor bemutatható és megfelelő mennyiségű aranyra vagy ezüstre cserélhető volt (aranyvaluta).* Ilyen alapon az állam akár több *névleges pénzt* adhatott ki, mint amennyi nemesfém volt, mivel általában csak kevés bankjegy tulajdonos ragaszkodott bankjegye aranyra történő beváltásához. Normális körülmények között, kevesebb mint 10 % arany elégséges volt 90 %-kal nagyobb pénzforgalomhoz szükséges bankjegymennyiséghez.

A rendszer működött világszerte, mivel olyan országok is, amelyek aranykészlettel nem rendelkeztek, meghatározott *átváltást biztosítottak* saját nemzeti bankjegyük és más olyan bankjegyek között, amelyek aranyhoz voltak kötve. Mindaddig, amíg ez a biztosított átváltás valóban működött, a polgárok bíztak abban, hogy ők – még ha kétszeres átváltás útján is – névértékű bankjegyüket valóságos pénz érmére (aranypénzre) cserélhetik, tehát legalább közvetett biztonságuk volt.

II. Állami pénzből magánpénz

Az állami pénztől való eltérés útján a döntő lépés az USA-ban történt 1913-ban a Federal Reserve System megalapításával. Noha az amerikai alkotmány szerint csak arany és ezüst lehet törvényes fizetési eszköz, a Rothschild és a Rockefeller vezetésű két magán pénzmágnás csoport által alapított kartell megszerezte a jogot saját pénz kiadására, amely pénz hivatalos fizetési eszköz lett, amiért kezdetben az amerikai központi kormány kezeskedett. Az első világháború után ez a bank összevásárolta a világ aranykészletét, aminek az lett a következménye, hogy sok más pénz nem tudta aranyfedezetét megőrizni, az elértéktelenedésben összeomlott, s így létrejött *az első gazdasági világválság.*

Ezért a második világháború után 1944-ben Bretton Woodsban meghatároz-

ták az új arany-dollár tartalmát. A világháború alatt az USA a hadviselő felektől aranyban követelte a fizetést hadiszállításaiért. Egy sor állam aranytartaléka – így a magyar is – mint hadizsákmány az USA-ba vándorolt. Így oda került több mint 30'000 tonna arany — több, mint amennyi az összes többi országnál volt. Ez az arany a dollár fedezetét szolgálta. Mivel a világ központi bankjaiban többnyire a dollárt mint *tartalékpénzt* tartották, az USA több dollárt tudott kiadni, mint amennyi aranya volt. A világ államainak ugyanis dollárra volt szükségük, hogy megvegyék azokat az alapanyagokat, amiket csak dollár alapon árultak. Az arany mellett egyre inkább a dollár lett *a központi bankok fő pénztartaléka*. Megkezdődött a dollár uralma a világ felett.

Nixon elnök 1971-ben felmondta a dollár aranyra való átváltási kötelezettségét (tehát az arany-dollár tartalmát) és egyúttal az állami kezességet is. Azóta *a dollár-pénzjegy* nem valódi arany, állami kezességgel sincs fedezve, hanem *a Federal Reserve Bank (FED) magánpénze*. Azóta a dollár és a világ minden más pénze – kivéve a svájci frank – nem értékálló, hanem csak nyomtatott hivatalos *fizetési papír*. Ez alól egy kivétel van: a svájci frank, amit soha le nem értékelték, amit a Svájci Államszövetség, továbbá valamennyi kanton saját bankjában lévő aranykészlet több mint 100 %-ban fedez.

Törvénnyel ugyan kényszeríthető egy semmivel sem fedezett pénz állami csereeszközként való elfogadása, de értékmegőrzésre nem. A pénztulajdonos bizalma kell ahhoz, hogy pénzét hosszútávon értékmegőrzőnek tartsa. Valamely szabad *mennyiségi-pénz* hosszútávú átváltási értéke – vagyis *a bizalom* – *a pénz*, illetőleg *a pénzmennyiség hiányától függ*. A gond az, hogy *az utóbbi 30 év alatt a világban az áruk forgalma csak négyszeresére, míg a pénzmennyiség negyven-szeresére nőtt*.

A pénz mennyiségének növekedése mindig *inflációt* eredményez, az infláció viszont nem más, mint *a pénz elértéktelenedése*. A baj orvoslására három gyógymódot találtak:

1. a *Federal Reserve System*, a *diktatúrák* és az *alacsonyan fejlett országok* a *"szabad mennyiségi-pénz"* elvét követték, ami azt jelenti, hogy a politika és a magánbanktulajdonosok pénzzel való üzelveit *a törvény nem szabályozza*;
2. a legtöbb ország az *"irányított mennyiségi-pénz"* elvét érvényesítette. Ezek előírták, hogy központi bankjuk meghatározott célokat kövessen, mint növekedés, teljes foglalkoztatottság stb. A nemzeti politikának ez elegendő befolyási lehetőséget biztosít a központi bankra és a pénzre, és rendszerint oda vezetett, hogy politikai befolyásra a nemzeti pénz elértéktelenedett (pl. Franciaország, Olaszország, Spanyolország stb.);
3. a német pénzügyi szakemberek már a Bundesbank alapításánál semleges, államtól független *"negyedik hatalmat"* igényeltek a bank számára, hogy ellent tudjon állni a pénzmennyiségre való politikai nyomásnak, hogy a polgárnak bizalma legyen a pénz értékállandóságában. Valójában a Bundesbank kötelezően örködött a DM értékállandósága felett (*semleges*

pénzelmélet) és messzemenően független volt az államtól. Ez oda vezetett, hogy a DM mint szilárd pénz, egyre inkább keresett pénztartalék és érték tárgy lett. Ez után már nem meglepő, hogy Thacher és Mitterand minden ellenkezést lesöpörve nyomult a DM ellen, feladását a német újraegyesítés feltételéül szabva. Anglia persze nem csatlakozott az euróhoz.

Természetesen jelentős árfolyam-feszültség alakult ki olyan pénznemek között, amelyek egyike független állami bank által értékét őrzi, – mint a DM, – míg a másikkal állami bankok, sőt magánbankok önös céljaik szerint szabadon fondorkodnak.

Míg a német márkát a Bundesbank aránylag értékállóan tartotta, más fontos pénznemek viszont mennyiségük növekedése és az infláció következtében egyre jobban elértéktelenedtek, természetesen a pénzvagyron tulajdonosai intézkedéseikkel a kemény pénznemek felé fordultak és a puhákat kerülték. Így a DM a dollárral való versenyben mint pénztartalék egyre nagyobb szerephez jutott a világ gazdaságban és a központi bankokban.

Mindenek előtt világossá vált, hogy a forgalomban lévő pénz mennyiségének állandó növelése az úgynevezett kemény pénzek esetében, mennyire puhává tette a magán- illetve állami pénzeket. A pénzürték állandóságára ügyelő Bundesbank, a pénzmennyiség növelői és az infláció hívei körében a fő zavaró tényező lett — nem csoda, hogy a DM megszüntetésével ezt a zavart meg kellett szüntetni, hogy a politika által irányított, önállósággal nem rendelkező Európai Központi Bank hatáskörébe vigyék. Szűk körben elhatározták, hogy a német nép ne határozhasson saját értékálló pénze elvesztése fölül. A nép szabadon soha nem áldozta volna föl a DM-t.

Eközben – a svájci frank kivételével – a világ egyetlen pénzneme sem rendelkezik valóságos értékkel, a világ pénze elszakadt minden értéktől, nyomják gond nélkül mint papírt, és szüntelen szaporodása révén elértéktelenedik. Hogy az emberek még mindig azt hiszik, hogy a kezükben lévő papírpénznek értéke van, annak köszönhető, hogy fondorlatos átváltási gyakorlat révén látszat értékarányokkal ámítanak. Nevezetesen, ezekkel az átváltási arányokkal (devizakurzusokkal) pontosan azok a csoportosulások ügyeskednek, amelyek a pénz mennyiségét is növelik. Eközben az amerikai pénzarisztokrácia által birtokolt és vezetett Federal Reserve System gyakorlatilag kézbe kapta a világ pénzét:

1. a FED-magánpénz-dollár már mennyiségénél fogva is uralkodik a világban: a forgalomban lévő pénzmennyiség több mint 75 %-a dollár;
2. az amerikai pénzarisztokrácia, az általa ellenőrzött nyersanyagpiacon is kierőszakolta, hogy csak dollárban kereskedjenek. Aki az olaját nem az értéktelen dollár, hanem euró ellenében akarja eladni, terroristának minősítik (Szaddam);
3. a többi ország központi bankját is kényszerítik, hogy pénzkészletüket egyre nagyobb mértékben dollárban tartsák; az Euróbankban ez 90 %. Tehát a többi pénznem, mint pl. az euró, több mint 90 %-ban értéktelen, csak az amerikai pénzarisztokrácia akaratán és hatalmán alapuló papír-dollár ere-

jén nyugszik;

4. eközben még a nemzeti bankokat is óvatosan, vagy keményebben (pl. Svájc esetében) arra szorították, hogy aranytartalékukat dollár ellenében kiadják, vagy "kikölcsönözzék". Így a világ aranykészlete ismét, mint az előző világgazdasági válság előtt, a FED kezében összpontosul, úgyhogy az új aranyfedezet (arany tartalom) csakis az ő akaratuk és parancsuk szerint lenne megvalósítható és a FED tulajdonosai az aranyár újrendezése révén (prof. Greenspan szerint feltehetőleg 6'000 dollár), lenne megvalósítható, ami pénzügyi reformot, s így számukra az évszázad üzletét jelentené.

Az amerikai pénzarisztokrácia, a tulajdonában lévő FED segítségével az egész világon kézben tartja a pénzt. A *dollár magánpénzük*, rajtuk kívül senki nem biztosítja, minden erővel fondorkodnak vele, szaporítják, és egyre jobban kihasználják világhatalmi céljaik elérésére, és arra, hogy a világ fontos nyersanyagait és értéktárgyait összevásárolják.

Az amerikai pénzarisztokrácia a dollár mennyiségének szakadatlan növelésével korlátlan mennyiségű szabad eszközzel rendelkezik, amivel megveheti az egész világot. Ezzel a dollártömeggel az amerikai állam is kiadhat többet, mint amennyi a bevétele. A dollár mennyiségének ilyen tisztességtelen növelésével egyoldalú előnyhöz jut, mind az uralkodó amerikai pénzügyi világ, mind az általa uralt amerikai vezetés. Ez az oka annak, hogy az utolsó 10 évben a dollár mennyisége egyre gyorsabban nőtt.

Amerika 1982 óta a külvilág felé rémisztően eladósodott — az adósság összege jelenleg 5'200 milliárd dollár. Az egész világról beözönlő dollártömeg biztosítja működőképességét.

A német államadósság 1'300 milliárd euró, ami percenként 1'500 euróval nő.

Az amerikai állam adóssága a külföld felé szintén drámaian megnőtt. Az amerikai állam is mind nagyobb mértékben szállítat magának az egész világról anyagi javakat, amiért értéktelen papírt ad — a sarcolás modern módja.

Ravasz szervezés és zsarolás eredménye, hogy a dollár mennyiségének eme mérhetetlen növelése nem vezetett már régen a dollár bukásához és a felek által való elutasításához. Évek óta az amerikai pénzarisztokrácia és állami vezetés gazdaságilag és politikailag arra kényszeríti a világ jelentős központi bankjait (Euróbank, Japán, Kína stb.), hogy kivitelükért kapott és összegyűlt értéktelen dollárjukat mint állítólagos értékálló pénztartalékot megtartsák. Gyakorlatilag Kína, Japán és Európa központi bankjai a polgáraik által szállított javak ellenében kapott mind nagyobb mennyiségű értéktelen dollárt készleteznek állítólagos értékálló tartalékként. A csatlósok pénze az egyre jobban elértéktelenedő dollárra támaszkodik — következésképpen pont olyan értéktelen. Így valamennyien egyazon értéktelen pénzhajóban eveznek: a pénzszaporítás New Yorkban és Washingtonban élő kitalálói éppúgy, mint segítők a csatlósok központi bankjaiban.

Ezzel azonban az adós USA maga vette kézbe, hogy a dollár hivatalos leér-

tékelésével hitelezőit milyen mértékben szegényíti – azaz becsapja – és önmagát a többiek kárára mentesíti. A dollár minden leértékelése, *a dollármennyiség kb. 80 %-át kézben tartó külföldet szegényíti*. Az adós szabadon eldöntheti, hogy saját adósságát mennyire csökkenti, mivel hitelezőit becsapja.

A közönségnek eközben a csalárd módon kezelt árfolyamokkal és árfolyamkezeléssel azt sugallják, hogy a hamis pénz és a gátlástalanul növelt pénzmennyiség még mindig tisztességes átváltási értéket képvisel. Ha a pénztulajdonosok rájönnek, hogy csak papírértéket tartanak a kezükben és minden más csak ügyeskedés, félrevezetés, ami csak az amerikai pénzarisztokrácia hatalmától és céljaitól függ, akkor:

1. a pénz forgási sebessége jobban nőne a pénz visszautasítása miatt;
2. menekülés indulna az értéktárgyak felé;
3. ezzel drámaian emelkedne, majd rohamos lenne az infláció (a pénz elértektelenedése);
4. a polgárok pénzbeli értékei (értékpapírok, járadékok, alapok stb.) a régen esedékes módon elvesztenék értéküket, összeomláshoz, második börzkrachhoz vezetne;
5. az elértektelenedés következtében az egész pénzügyi világ intézményeivel, kötelezettségeivel összeomlana;
6. miáltal a pénzügyi újrendezés elkerülhetlenné válik.

A pénzérték drámai csökkenése ellenére állandósága álmát egyelőre álcázva fönntartják a törvényes fizetési eszköz művi fenntartása révén. Ilymódon csalóvá válik nemcsak az amerikai pénzügyi arisztokrácia, amely az ő FED-jével egyre gátlástalanabban szabadítja a világra a dollártömeget, hanem játékostársai a központi bankok is, mint az Euróbank stb. Ezen bankok vezetői jól tudják, hogy időközben a dollár mennyire értéktelen, mégis támogatják a dollár hivatalos fizetési eszköz ábrándját, politikai okokból hallgatnak, saját pénzüket szinte teljes mértékben értéktelen dollárral fedezik, miáltal saját pénzüket is éppoly értéktelenné teszik. Ha bekövetkezne a rendezés, pl. az Euróbank itt állna minden érték nélkül. A legtöbb állam aranya, csak mint lehetséges követelés létezne, és nem mint valóságos arany, ami legfeljebb, feltehetőleg a Federal Reserve Banknál lenne, ahonnan viszont kikölcsönözték, tehát az összeomlás alkalmával nem lehetne hozzányúlni. *A rendszer abból él, hogy ezt a csalást se nyilvánosságra hozni, se megvitatni nem lehet.*

Tények:

1. a világ legfontosabb pénzeit (dollár, euró, yen stb.) oly gátlástalanul szaporították és oly ingatag lábakon állnak, hogy polgáraik számára már nem töltenek be értékmegőrző szerepet;
2. az egyes pénznemek közötti átválthatóság már nem biztosított, művi úton van fönntartva, a sok fondorlatoskodás és félrevezetés következtében;
3. az amerikai pénzarisztokrácia papírpénze, a dollár, már régóta elvált minden anyagi értéktől (mint az arany), vagy pénzmennyiségi kötöttségtől, tehát elveszítette nemcsak értékmegőrző szerepét, hanem félrevezeti a vi-

lágot is világméretű árfolyamügyeskedéssel, az értéktelen magánpénz gátlátalan szaporításán alapuló látszólagos átváltási értékével. Csak ezzel az ügyeskedéssel és az amerikai pénzarisztokrácia hatalmával lehet a dollárba vetett "bizalmat" elhíttetni. Ezzel szemben, ha a piaci résztvevők tudnák, hogy a kezükben lévő pénzjegy névértéke nem más, mint magánemberek értéktelen ígérete, akiknek már rég nem volna szabad hinni, akik a hatalommal és a pénz értékével állandóan mesterkednek, visszaélnak, akkor ebbe a magánpénz dollárba vetett bizalom összeomolna.

Azonos a helyzet a részvényekkel: *a legtöbb részvény már nem érték, csak értékremény.* Aki a nagy részvény-hosszban azt hitte, sokat fog keresni, a részvényár zuhanásakor megtudta, hogy a részvény a papír értékén kívül csak remény hordozója, ami gyorsan eltűnhet. A börzejátékokban a nyereség vagy veszteség csak remény, nem anyagi érték. *Pont így van ez a pénzzel is. Annyit érnek, mint a papír, amire nyomva vannak.* Minden más csak értékremény, ami a züllött, de a világ legerősebb pénzügyi hatalmába vetett hitből táplálkozik.

III. Miként lesz a látszatpénzből anyagi eszköz

A piac résztvevői, ha tudnák, hogy pénzügyi rendszerünk végülis a magánpénz-dollár függvénye, és hogy ez a pénz minden értéktől független, csak a pénzarisztokrácia ügyeskedését és visszaélését szolgálja, akkor az emberek elveszítenék hitüket, pénzüket nem tartanák értékmegőrzőnek, hanem a pénz folyamatos elértéktelenedése elől pénzüket értéktárgyakba menekítenék. Pontosan ezt teszik a FED mögött álló, minden idők legnagyobb pénzszaporítói: *az egyre értéktelenebbé váló pénzzel évtizedek óta felvásárolják az értéktárgyakat, amit csak elérhetnek:* nyersanyagkészleteket, ipari műveket, ingatlanokat és minden, többé-kevésbé érintetlen külföldi tőkeérdekeltséget, barátságosan, vagy ellenségesen, szinte minden áron. Évek óta a világ értéktárgyait, amit csak megvehet, nemcsak az amerikai pénzarisztokrácia vásárolja, hanem az amerikai állam is, és gátlátalanul eladósodik érte a külföld felé — amíg a külföldi hitelező bízik a dollár értékében, vagy amíg politikailag kényszeríthető, hogy a hamis dollárt pénztartalékba vegye.

IV. Hogyan vezetnek az anyagi javak egyeduralomhoz

A FED mögött álló pénzügyi arisztokrácia céltudatos anyagi-eszköz politikájával és hamis dollárjával felvásárolt egész piaci részeket, ahol egyedülállóvá és egyeduralmódóvá vált: gyémánt, arany, réz, cink, urán, telekommunikáció, gázvezeték-rendszer, nyomtatott- és elektronikus hírközlés, élelmiszer (Nestlé, Coca-Cola), a hadiipar és a légi szállítás nagy része stb.

Most folyik a gén-manipulálással való uralomszerzés. A génmanipulált állatok és növények szabadalmazottak és engedélyhez kötöttek, feltehetőleg a jövőben tudatosan szaporításra képtelenek. Ha tehát sikerül a génmanipulációt nagy

területen kiterjeszteni, akkor pl. minden földműves kénytelen lesz a gővetőanyagot monopoláron venni, mert saját termését nem tudja vetőanyagként használni.

Egy másik ilyen játék folyik jelenleg a cukorpiacon. Az EU cukorpiacát saját piaci renddel szabályozta azért, hogy a földművelőknek megmaradjon a cukorrépa termelés, mivel ez sokuknál megélhetési kérdés. A répacukor viszont drágább az amerikai kartell által trópuson termelt nyerscukornál. Az amerikai pénzarisztokráciához tartozó Nestlé és Coca-Cola közösen azt követeli a tőlük függő tudósoktól és politikusoktól, hogy a nemzetközi szervezetekben (GATT, Mercosur) lépjenek fel "a cukorpiac liberalizálásáért". Amint ez a felszabadítás megtörténne, a drágább répacukor nem tudná tartani magát az olcsóbb nyerscukorral szemben, véglegesen összeomlana az európai cukorpiac, amit átvenne – a kezdetben olcsóbb, később viszont drágább – amerikai pénzarisztokrácia által uralt nyerscukor kartell.

Hogy az amerikai pénzarisztokrácia milyen módszerekkel vesz át egész ágazatokat, mutatja a Primacom esete. Ez a kábelhálózatot működtető cég különösen kedvező módon működik, és már régóta szemet vetett rá az amerikai pénzarisztokrácia (telekommunikáció monopolizálása). Először beépültek a Primacom vezetésébe, majd ráerőszakoltak kölcsönt 30 %-os kamattal, s végül a jól működő cég a kamatfizetés miatt nehéz helyzetbe került, mire az US-Bank szerint "most olcsón átvehető". A játék éppen most jutott utolsó fordulóhoz.

Hasonló játékba kezdett az amerikai pénzügyi körök képviselője Aaron Sommer a német Telecommal. Ezek a körök összegyűjtik valamennyi telekommunikációs vállalatot, hogy világszerte egyeduralkodó alá hajtsák. Sommer megvett az amerikai pénzarisztokráciától egy kis amerikai Telecom céget harmincszoros áron – 30 milliárd US dollárért – azért, hogy a német Telecom a saját vagyonából ezt a céget megvegye. A következő lépés volt, a német Telecom részvények árcsökkenése, hogy azután az amerikai beruházó olcsón megvegye. Egyenlőre ebben a játékban Aaron Sommer túllépte saját határát és belebukott. Ez azonban az amerikai pénzarisztokrácia terveit csak visszaveti, de nem akadályozza. A Telecom magánosítása és eladása terv szerint tovább folyik.

Hasonló játékot üznek a világ energiapiacán, mivel ezek a körök a maguk embereit már elhelyezték az eladásról döntő bankok és intézmények vezető teszteteiben. Az amerikai pénzarisztokrácia képviselője, Brzezinski szerint 20 éven belül *uralni fogják a világ vizét.*

V. Hogyan vezetnek az anyagi javak pénzreformhoz

Ha jól értjük a pénzügyi világ vezetői tervét, akkor a pénz mennyiségét addig kell növelni és értékét csökkenteni, amíg a világ valamennyi lényeges javait felvásárolták és uralják.

Ezek a vezetők jól tudják, hogy pénzhígításuk nem marad titokban, és egyszer az értékvesztett dollárba vetett bizalom elenyész. A most ellenőrzésük alatt

tartott *lappangó infláció* a pénz nyílt, rohanó elértéktelenedéséhez vezet, ami *szükségszerűen pénzreformba kell torkolljon*. Pontosan ez a vezető pénzügyerek és az USA érdeke.

1. A pénzarisztokrácia a hamis dollárral előzőleg összevásárolt elegendő anyagi értéket, tehát a pénzreform nem fogja érinteni, mivel a rossz pénzből, időben értékálló vagyont kovácsolt. Miután eközben sok területen monopolhelyzetet biztosított magának, akár a világtól is követelni tud monopolárakon különleges adományokat. *A világ urai bevétele már nem az adó, hanem a diktált nyereség lesz.* A pénz urait senki nem tudja abban akadályozni, hogy az arany, a gyémánt, a réz, a cink, a vasérc, az urán, a víz, a vetőmag, vagy az energia árát 10, 20 vagy akár 30 %-kal emelje és ily módon a világ népeit külön adományra kényszerítse. (Ez már most is történik az olajjal.) A világon még soha nem létezett ilyen pénzügyi hatalom, még soha senki és semmi nem volt a világ számára ilyen veszélyes.
2. Ravasz módon, az amerikai pénzügyerek a hamis dollárt főleg külföldre vitték. A dollárkészlet több mint kétharmada már nincs az USA-ban, hanem hitelezőinél. Az USA ugyanis az elmúlt években a külföld felé egyre jobban eladósodott. A külföld árut (anyagi javakat) szállított, amiért értéktelen dollárt kapott. Valamennyi központi bank tele van a hamis dollárral. Ha ez hirtelen elértéktelenedik, akkor úgy háromnegyed mértékben az USA-n kívüli központi bankokat és államokat sújtja. Akkor aztán bánhatják a központi bankok, hogy aranyukat eladták és saját nemzeti pénzük – mint a yen vagy az euró – alapjává (mint devizakészlet) tették. Az uralkodó dollár összeomlásával bukik a csatlósok pénze is, mivel biztosítékuk egy része a hamis dollár. Más szóval: a dollár várható "reformálása" a világ valamennyi pénzének reformját vonja maga után, mivel ezek legfőbb fedezetéül ma még a hamis dollár szolgál. *Hogy tehát a magánpénz – a dollár – szakadatlan szaporítása az amerikai pénzarisztokrácia tulajdonában lévő FED által a dollár puhítását eredményezi, és ez egyre erősödő inflációhoz, végül pénzügyi reformhoz vezet, ez a pénzügyi tudomány alapjához tartozik, amiben senki ne kételkedjen.*

VI. Pénzreformból világpénz

Prof. Greenspan egyszer, óvatlanságból azt mondta, hogy "2007-ig valószínű az alapvető rendezés (Dollárkorrektur), és akkor szükségszerűen *a dollárt és az eurót "euró-dollár" néven egyesíteni kellene*". Az amerikai pénzarisztokrácia számára ennek értelme van, mert a dollár csalás 2007-ig eltarthat, legkésőbb addig fenntartható az amerikai pénzarisztokrácia zavartalanul szaporított, egyre jobban elértéktelenített és csak művi úton életben tartott magánpénze iránti bizalom. Tehát *a legközelebbi jövőben valami történni fog a dollárral*. Ha akkor a dollár az euróval egységes világpénzzé válna az amerikai pénzarisztokrácia elérné fontos céljait:

1. az új pénznem meghozná a régi pénzben való adósság leértékelését, miáltal a hitelezők, akik a régi pénzt tartják, ennek megfelelően veszítenének. Ha például az új euró-dollár 20 régi dollárt, vagy 15 eurót ér, akkor a régi pénz ennek megfelelően leértékelődik, a régi pénznemben hitelezők veszítenek, tehát megérte a játék a magánpénz kiadóinak;
2. ezzel mindenekelőtt az amerikai állam is veszítene adósságából. Jelenlegi külföldi adóssága 5'200 milliárd dollár, 50 %-os leértékelésnél már csak 2'600 milliárd dollárt jelentene;
3. vesztes lenne minden régi-dollár tulajdonos, akik készlete 50, vagy akár 90 %-ban leértékelődne. Ez különösen érvényes Kína, Japán és Európa központi bankjai magas dollár-tartalékára;
4. *az amerikai pénzarisztokrácia fő célja azonban a világpénz elérése, ami fölött uralkodik.* Az euró-dollár rendszerben, az amerikai pénz-elit tulajdonában lévő FED szükségszerűen többségi tulajdonos lenne, s így ez az elit uralná az új pénzrendszert. Erre a feladata létezik már a Nemzetközi Fizetések Bankja, egy magánszervezet, amelynek részvényei többségét az amerikai pénz-arisztokraták már titokban felvásárolták. Ha ez a bank lenne az euró-dollár-pénz új központi bankja, akkor véletlenül ugyanazok a magántulajdonosok lennének ennek a központi banknak a tulajdonosai, mint akik előzőleg a FED tulajdonosai voltak. Ők akkor újfent szabadon tudnák ugyanazt a pénzkadási játékot eljátszani, mint amit a FED tulajdonában tettek, még hozzá magasabb szinten — ráadásul úgy, hogy a pénzreform következtében adósságukat elvesztették. Az eddigi világpénz szaporítást, a nagy pénzügyi csalást, a pénzreform eltüntetné. *Az új rendszer a régi tettek zsebébe játszaná az új pénzt,* miáltal megengedné nekik az új euró-dollárral való új játékot újabb 20-30 évre.

Az amerikai pénzarisztokrácia ily módon, pénzügyi csalással nemcsak a világ anyagi javait monopolizálná, – közte életfontosságú dolgokat, mint a vetőmag, az élelmiszer, a víz, az energia és a fémek, – hanem ezen túlmenően egyeduralgó helyzetbe kerülne, kénye-kedve szerint alakíthatná a pénzügyi helyzetet, ami olyan pénzgyár lenne, mint a mesebeli aranypénzt tüszögő számár.

Eme pénzcsalás közhírré tétele nem fog világméretű felhördülést okozni. Elintéznék mint "összeesküvés elméletet", vagy "amerikaellenességet", vagy ép-penséggel mint "antiszemitizmust" (Rotschild), avagy az efféle közlést egyszerűen magakadályoznák, hiszen az amerikai pénzarisztokrácia birtokában van az egész nyomtatott és elektronikus hírközlés. A játék felismerése viszont fontos az emberek számára, akik a játszma vesztesei lehetnek. *Akinek tehát pénze van, halljon és olvasson.*

A fináncoligarchák nagy játékában a világ minden piaci résztvevője vesztes, aki túlságosan bíz a pénzben, aki még mindig azt gondolja, hogy a pénz a maga csereköztető szerepén túl még értékmegőrző is. A pénz folyamatos elérték-

telenedése az elmúlt 40 esztendő alatt az embereket láthatóan még nem ébresztette fel. Az elértéktelenítés a következő években vágtatni fog a keserű véghez, mert ez a tettesek célja. Aki tehát súlyt helyez saját vagyona hosszú távú érték-megőrzésére, az nem maradhat a pénzértéknél, a biztosítási szerződésnél, nyugdíjnál, hozadéknál se készpénznél, hanem át kell menjen anyagi javakba, amint a pénzarisztokrácia is mutatja.

VII. Távlati célok a világméretű pénzügyi csalással

Amennyire kívülállóként megállapítható, az amerikai pénz-arisztokraták eredeti célja az volt, hogy *uralják az amerikai pénzt- és azon keresztül az amerikai piacot kényük-kedvük szerint kihasználhassák*. Ezt a célt szolgálta a magán központi bank rendszere, a FED. Amint Kennedy előterjesztett törvényt ezen magán pénzügyi rendszer államosítására, hirtelen meghalt. Ha valaki hozzányúlt ehhez a magánpénz lehetőséghez, elveszítette vagyonát, életét. Eközben az amerikai pénzarisztokrácia hosszútávú célja túlnötte a nemzeti keretet. Célja *a globális magán pénzrendszer*, amit a világban az általa uralt magán-dollárral megszemenően el is ért, hiszen ez lett a fő pénztartalék, az már csak formalitás, hogy legyen egy világpénz is — az *euró-dollár*.

Ha tehát meg akarjuk akadályozni a magán pénzarisztokrácia javára történő második világpénz-csalást, és egyáltalán a pénz mennyiségének növelésével való ügyeskedést, akkor biztosítani kell minden pénzt a kormányzati, vagy a magán csalás, minden le- és felértékelési játék ellen. Ez viszont biztosan nem elérhető, ha a pénzt átengedjük a magán pénzarisztokráciának. Ezek ismét kihasználják a fondorkodási lehetőséget és abból hasznot húzva a világot a pénzszaporítással becsapják és kihasználják.

A tapasztalat azt is megmutatta, hogy *a legtöbb kormány saját pénzét is megcsapolja*, ha teheti, ha a központi bankjára és annak pénzmennyiségi politikájára hatni tud.

Tehát arra kell törekedni, hogy a pénzt mind a hivatal, mind a pénzarisztokrácia befolyásától függetlenné lehessen tenni, hogy azok csalárd játéka kizárható legyen.

Az biztos, hogy az aranyalapú pénzzel nem lehet olyan könnyen játszani, mint a mennyiségi-pénzzel. Valamennyi aranyalapú pénzzel a gond a rendelkezésre álló arannyal van, hiszen a világ aranykészlete nagyobb részét az amerikai pénzarisztokrácia kapta kézbe. Így valamennyi aranyra épülő pénznem esetében is ők lennének a nyerők és kizsákmányolók. Megoldásként marad tehát *a mennyiségi-pénz. Ez a pénz azonban nem lehet szabad, esetlegesen meghatározott, hanem független pénzügyi cél szerint kell alakuljon: a pénz mennyisége nem nőhet gyorsabban az árumennyiségnél. A pénzügy világból nem indulhat ismét felvagy leértékelő hatás a pénzre és a világgazdaságra. Ez kizárólag olyan semleges és független központi bankok útján elérhető, amelyek mint "negyedik hatalom" élnek, nincsenek magánkézben és kormányok se befolyásolják. Például a*

Deutsche Bank eredeti formájában, mielőtt beerőltették az Euróbankba, megközelítette ezt a kívánatos állapotot.

A bekövetkező pénzügyi reform egyedülálló lehetőség lenne a tettek, a pénzügyi ügyeskedők és haszonlesők megbélyegzésére, ugyanakkor a közhangulat segítségével olyan központi bankrendszer létrehozására, amely nem áll se a magán pénzarisztokrácia, se a kormányok befolyása alatt. Ez lehetne az évszázad lehetősége.

Megakadályozni egy független központi bankrendszert mindenek előtt a pénzarisztokrácia tudna, amely a már tulajdonában lévő Nemzetközi Fizetések Bankja segítségével előkészítette a következő központi bank- és pénzügyi rendszer új átvételét. Ezért elengedhetetlenül szükséges a lakosság és a politika *felvilágosítása*, nemcsak a monopolkapitalizmus és a pénzügy veszélyeit illetően, hanem az új pénzügyi rendszert illetően is.

Zürich, 2005. május